

I. KAPITOLA

Oldřich z Chlumu se i se svými pomocníky panošem Otou a velitelem Divišem v Praze zdržel, a tak nemohl doprovázet okázalý průvod svého krále Přemysla do jižních Čech. Nijak ho to nemrzelo, protože planou okázalost neměl rád. Navíc si spočítal, že se i tak dostane včas do Zlaté Koruny, na místo, kde se měla odbýt největší slavnost konaná toho roku v Českém království. U toho samozřejmě nesměl chybět.

Ještě méně to zdržení mrzelo panoše Otu. Před dvěma dny totiž opustil město zámožný patricij a kupec Wilhelm od Stříbrné věže, který vlastnil výstavný dům na Havelském rynku. Kromě toho vlastnil ještě půvabnou dceru jménem Agnes a neméně půvabnou manželku Margaret. Navzdory tomu, že jméno té první znamenalo „cudná“ a té druhé „perla“, obě byly tak trochu do větru. Perla Margareta hned ráno následujícího dne odjela do jejich dvorce v Černuci, aby dohlédla na hospodářství, a hlavně na mladého a v zemědělských i jiných činnostech zdatného šafáře. A cudná Agnes vzkázala do zájezdního hostince U Zlatého kola, kde býval panoš Ota tradičně ubytovaný se svým pánem, že by ho ráda viděla.

Ota byl mládenec, který se tak snadno v davu přehlédnout nedal. Bylo mu pětadvacet let, byl vysoký, urostlý, měl pečlivě upravené světlé vlnité vlasy a z každého jeho pohybu vyzařovalo sebevědomí a síla. Byl pasovaným rytířem, a dokonce zvítězil ve dvou turnajích. Z jakési dávné tradice se mu však stále říkalo panoš, i když to bylo oslo-

vení chlapců, kteří se teprve učili být rytířem a mužem. To oboje Ota ovládal dokonale. Měl ovšem ještě jednu přednost. Uměl mlčet. Jak při pátrání po zločincích, proto byl neocenitelným pomocníkem Oldřicha z Chlumu, tak jako rytíř chránící pověst všech žen a dívek, které prošly jeho náručí.

S Agnes se poprvé zapletl před čtyřmi lety, když jeho pán vyšetřoval jakýsi zločin mezi německými patricijí. To jí bylo sedmnáct let. Od té doby se setkali ještě dvakrát, vždycky z toho bylo pár společných a dost bouřlivých nocí. Agnes byla dvakrát zasnoubená, ale vždycky ze sňatku sešlo, neboť oba snoubenci, které jí otec přivedl, byli bohatí, hloupí a zrzaví. To nesnášela. Nechtěla skončit jako stará panna, ale nechtěla žít ani jako její matka. Snila o muži, kterého bude milovat tak, a samozřejmě i on ji, že mu nebude muset být nevěrná. Teď jí bylo jednadvacet a ideály svého mládí pomalu ztrácela. Svatosvatě si umiňovala, že třetího snoubence, kterého jí otec slíbil přivést po svém návratu koncem léta, neodmítne.

Jak se Oldřich z Chlumu o jejím pozvání dozvěděl, to Ota netušil, ale nesmírně ho překvapilo, když mu sám navrhl, aby za tou dívkou zašel a klidně s ní zůstal až do pozítří. Zatím ho potřebovat nebude, ale pak společně vyrazí do Zlaté Koruny. Oldřich z Chlumu měl za léta společného života Otu rád, jako by to byl jeho syn. Kdysi na něj býval ve věci žen přísný, jenže časem zjistil, že právě tohle umění, které církev pranýřovala, je při vyšetřování často nesmírně užitečné. A vypožaroval ještě jednu věc.

Pokud držel Ota dlouho celibát, býval posmutnělý, bez jiskry. Nikdy si pochopitelně nestěžoval a plnil všechno, co bylo třeba, často i s nasazením vlastního života. Takže si občas drobné rozptýlení zasloužil. To platilo i teď, protože už několik týdnů nedělal nic jiného, než pomáhal se